

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 212

8 TRANG 20 TI

PHÁT HÀNH

ngày 04-5-1972
đến 11-5-1972

Chủ Nhiệm: NGUYỄN VĂN MINH — Đầu bếp: MINH VŨ — Địa chỉ liên lạc: 54 VŨ TÁNH — ÓNG NÓI: 93801

Was m
DS 531
C 7447

CON ONG CŨNG ĐI TÀN CHIẾN THUẬT

Vâng, trước tình hình dầu sôi lửa bỏng hiện tại, giấy báo còn mắc mỏ hơn vàng y, có tiền cũng phải lạy lục van xin chán chê, mà mỗi người ta mới bán cho được tí tiền. Con Ong nhận thấy rằng, nếu không sớm tiên liệu thì có ngày tất phải phục mê muội tích.

Chính vì cái sự tiên liệu đích đáng ấy. Con Ong tạm thời phải đi tàn chiến thuật nghĩa là rút bớt số trang và dĩ nhiên như vậy cũng phải hạ giá tiền. Đây thật là một việc cực chẳng đã và Con Ong tin chắc rằng độc giả cũng thông cảm.

Việc rút bớt số trang này

cũng nằm trong kế hoạch tạm lùi một bước để nhảy vọt hai bước. Số là Con Ong đang chuẩn bị biến từ tuần báo Con Ong thành ra báo hàng ngày để đáp ứng lại sự mong mỏi của quần hùng bốn phương từ bảy lâu nay.

Tuy rút bớt số trang, nhưng Con Ong vẫn nỗ lực tìm đủ mọi cách để tăng tiến thêm phần nội dung bài vở ngõ hầu bù đắp lại. Ngoài ra, một số bài cũng sẽ được in chữ nhỏ, như thế tiếng là rút trang, nhưng trên thực tế cũng không có rút là bao nhiêu.

Từ bao nhiêu năm nay, tập thể Con Ong đã ôm áp

các hoài bão là chuyển tờ báo hàng tuần này ra báo hàng ngày. Có như vậy tiếng nói của Con Ong mới được thường xuyên và liên tục và phổ biến rộng lớn trong mọi giới.

Trong tương lai có thể ngay trong tháng này, hoặc tháng tới, nhật báo Con Ong sẽ ra mắt độc giả. Về phương diện trào phúng và đả đả, nó vẫn giữ vẹn nguyên cái truyền thống liệt oanh của nó vốn dĩ đã có từ trước đến nay, còn về phương diện tin tức, tất nhiên nó không vượt ra ngoài khuôn khổ một tờ

nhật báo thông tin nghị luận

Có điều rằng, nó có thể khác với tất cả những tờ báo khác ở chỗ nó là nơi tụ tập những cây viết sắc bén nhất, trứ danh nhất và cũng hồn láo nhất, trên chông sọ gươm, dưới chông sọ đất và đi không đổi họ ngài không đổi tên.

Tuần báo Con Ong cũng như nhật báo Con Ong nay mai, nhất định sẽ cố gắng hết mình để khỏi phụ lòng mong đợi của độc giả.

MỘT ĐỀ NGHỊ RẤT XÂY DỰNG

Từ bao lâu nay, có một điều bất công to lớn mà ai cũng thấy là sự chênh lệch giữa các chiến sĩ và các đảng dân biểu, nghị sĩ. Các chiến sĩ thì ngày đêm phải quần quật chiến đấu với quân thù, phải nằm bõ nằm bụi, phải đói nhịn khát, phải đương đầu với mọi gian hiểm để bảo vệ tổ quốc và đồng bào. Trong trường hợp này, họ rất dễ làm bị thương, vất vả như thế, mặc dù trách nhiệm nặng nề như thế, sự dãi nắng dầm mưa cho các chiến sĩ lại vô cùng nhỏ bé. Lương của một anh binh nhì, tức là của một chiến sĩ phải đương đầu với những gian hiểm nhất, chưa tới mười nghìn đồng bạc An nam tuy rằng đã có mấy lần được tăng thêm. Lương căn bản của một ông trưởng nhiều lắm cũng chỉ chừng ba bốn chục nghìn.

Trong khi đó, lương một anh dân biểu tức là một anh chuyên nói phét ở thành phố lại lên tới 135.000 một tháng, nhiều gấp hàng chục lần lương lính. Như vậy, phải chăng dân biểu cao quý hơn lính, dân biểu có trách nhiệm nặng nề hơn lính? Thật ra thì phải hiểu ngược lại. Trước, về tư cách, dân biểu dèch bằng lính. Lính không ăn tục nói phét, không buôn lậu, không làm gia nô, không đánh giặc miệng như dân biểu. Thứ hai, về khả năng, về học hành, dân biểu cũng dèch bằng lính. Có những người lính đảng là bậc thầy của dân biểu, nhất là những thứ dân biểu thuộc loại dốt đặc cán mai, nhờ chó ngáp phải ruồi, hoặc nhờ làm gia nô mà thành dân biểu. Cuối cùng, về bổn phận và trách nhiệm thì dân biểu cũng dèch có thể so sánh với lính được. Lính trực tiếp phải chiến đấu với kẻ thù, phải hy sinh tính mạng để bảo vệ tổ quốc và đồng bào. Trong khi đó, dân biểu, nghị sĩ chỉ có mỗi nhiệm vụ tranh đấu cho quyền vọng và quyền lợi của đồng bào nhưng cũng không làm nổi, đã thế thường thường còn phản bội đồng bào. Do đó từ lâu nay đồng bào đã liệt dân biểu, nghị sĩ vào loại ăn hại dãi nát, chẳng có một tí giá trị nào.

Vậy thì dân biểu không có có gì lại lãnh lương nhiều hơn lính. Tuy nhiên, điều vô lý và bất công này vẫn xảy ra, dân biểu vẫn ngửa tay lãnh mỗi tháng 135 xấp mặc dù chẳng làm được con mẹ gì cho quốc gia, đồng bào cả. Điều này không thể tiếp tục được nữa. Bọn CO đề nghị hai giải pháp xây dựng sau đây:

1) Trong tình trạng chiến tranh gay gắt hiện tại, hậu phương cần phải lãnh mạnh, phải sạch sẽ để yểm trợ tiền tuyến, do đó dèch cần tới những anh chị dân biểu nữa, nếu cần làm cảnh thì giữ lại một viện bỏ lão là đủ rồi. Viện hát bội nên giải tán ngay tức khắc, dùng ngân khoản trả lương, trả tiền du hí, xuất ngoại của đám đào kép dân biểu để tăng thêm lương cho lính. Riêng đám dân biểu, thay vì đánh giặc miệng thì hãy nhét súng vào tay họ bắt họ phải ra chiến trường đánh giặc thật với lính xem sao.

2) Cũng có thể không cần phải giải tán viện hát bội nếu muốn còn có những kẻ dèch làm trò cho vui. Tuy nhiên, trong trường hợp này, lương dân biểu, kể cả nghị sĩ nữa, chỉ bằng lương lính hiện tại thôi. Còn lương lính thì tăng gấp ba so với số lương hiện tại. Như vậy mới là hợp lý và công bằng, mới đến bù được phần nào sự hy sinh to lớn của lính. Biết đâu trong trường hợp này chẳng có những anh dân biểu tình nguyện xin làm lính thay vì làm dân biểu.

VĂN CHUYỆN CỨU TRỢ

Mặc dù báo chí đã nhiều lần thay mặt cho đồng bào nạn nhân chiến cuộc lên tiếng kêu cứu, tình trạng tại hầu hết các trại tiếp cư hiện nay vẫn tiếp tục bi thảm. Đường như các ông nhà nước, với cả một phủ Quốc vụ khanh và một bộ chuyên đặc trách việc cứu trợ, vẫn không có lấy một kế hoạch qui mô và chu đáo để lo lắng cho đồng bào. Tất cả chỉ là vá vứ, chày theo những sự việc đã xảy ra chứ không tiên liệu từ trước. Đã thế lại còn làm việc với tinh thần tắc trách, thụ lại, tham nhũng, nặng phần hình thức và trình diễn. Kết quả đồng bào mang tiếng là được nhà nước cứu trợ nhưng vẫn khổ, vẫn đói, vẫn thiếu thốn, vẫn bị một bọn mệnh danh ông lớn, bà lớn ăn cướp hết cơm chim.

Bọn nhà báo là những thằng thường xuyên có mặt bên những đồng bào chiến nạn, hiểu rõ nỗi bị thảm của họ hơn ai hết và đã nhiều lần báo động với các ông nhà nước về tình trạng quá cơ cực, thiếu thốn ở những trại tiếp cư nhưng ông nhà nước vẫn đóng vai những hiệp sĩ cảm điếc không thèm nghe. Hoặc có nghe thì các ông ấy chỉ thích nghe những lời bốc nhăng của các đảng dân biểu, nghị sĩ, tức là những đảng đã từng đi thăm đồng bào từ trên tàu bay hoặc trong những bữa yến tiệc do các quan đầu tỉnh cung phụng. Thế cho nên các đảng ấy đã nhận thấy các đồng bào nạn nhân chiến cuộc sung sướng lắm, đầy đủ lắm. Các đảng ấy chưa bao giờ thấy những đồng phân, đồng rác cao ngất ở những khu tiếp cư, chưa bao giờ thấy đồng bào phải chen chúc, chờ đợi cả buổi để được lãnh r lon gạo, một bình nước. Một vài dân biểu nghị sĩ gốc tu bip vì muốn lấy le, muốn tự quảng cáo nên bày đặt tuyên bố sẽ ra tiền tuyên chữa bệnh cho các chiến sĩ và đồng bào chiến nạn nhưng rồi các bố ấy cũng chỉ chữa bằng cái lỗ miệng. Các chiến sĩ và đồng bào bị thương chờ dài cả cổ vẫn không hề thấy một anh thầy thuốc kiêm nghị sĩ, dân biểu nào đỏi hỏi tới. Thật ra, cũng có một vài anh khệnh khạng tới nhưng chỉ đứng ở xa mà nhìn rồi dọt lẹ về sau khi đã thực hiện một vài đường hình ảnh và tuyên bố khoaác lác.

Trong khi đó, các anh thương gia tí phú khi hội họp trong phòng lạnh có báo chí tham dự đã bàn chuyện cứu trợ thì tỏ ra háng hái lắm, tuyên bố hùng dũng lắm nhưng khi về nhà, các anh ấy đã hiện nguyên hình là những tên bản tiện vất cổ chày ra nước. Theo sự tổng kết của Ủy ban cứu trợ thì chưa tới 10 phần trăm thương gia hưởng ứng công cuộc cứu trợ. Một số tuy hưởng ứng nhưng chỉ "xón" ra chút ít, có khi dèch bằng sự đóng góp tiền quà của những em học sinh nhỏ bé. Báo Chí đảng tin, có một trường nhỏ các em đã nhận quà sáng đóng góp được hàng trăm ngàn để giúp đồng bào nạn nhân đói khổ. Ngoài ra một tiểu đoàn TQLC, các chiến sĩ vừa gian khổ chiến đấu với quân thù, vừa nhịn ăn, nhịn hút góp được mấy chục ngàn để cứu trợ đồng bào ruột thịt.

Thành ra, chính hành động của những chiến sĩ những em học sinh nói trên đã là những cái tát đập vào mặt bọn giàu có nhưng ích kỷ bọn chuyên ngồi nhà mát, ăn bát vàng dèch biết gì đến nỗi khổ đau của những người xung quanh mặc dù chúng phải nhờ vào những người này để sống. Trong cuộc chiến hiện tại, đã có những tên chuyên đánh giặc bằng miệng bây giờ lại có thêm những thằng cứu trợ bằng mồm nữa thì chó má quá. Chỉ tội cho các chiến sĩ và những nạn nhân chiến cuộc.

KHI NÀNG KIỀU NO ĐỦ!

Hắn khắp chốn võ lâm cao thủ còn nhớ trong suốt 4 niên Lão quái Bất Lương còn ngồi ở ghế Chủ tịch Hạ Bộ ngâm sấm cao ly gõ búa, đến thời đương kim Bất Càn nhảy lên bàn độc rung chuông leng keng thay lão quái, người nữ DB mát da thơm thịt tức nàng Kiều nước... đồ vẫn nổi tiếng là tip đối lập to mồm nhất, hung hăng nhất. Vì thế cho nên cứ mỗi lần nàng ra ông ẹo xuất hiện là có ướt át mê ly, có tuyên bố chửi bới vung vít, có mùi thơm... hôi nách và nước mắt tuôn rơi lã chã v.v...

Qua 2 nhiệm kỳ tại Hạ bộ, nàng được hàng ngũ đối lập «cỏ đuôi chó» và các thầy Ân Quang tin tưởng hết mực, nàng là hiện thân của mọi phong trào tranh đấu chống nhà nước. Do đó, mỗi khi nàng tâm tình với báo chí về bất cứ một khía cạnh chính trị nào, người ta đều coi như lập trường của Giáo hội, của hàng ngũ đối lập đến chiều tại miền Nam đầu thương này, thực vậy, vai trò của nàng tại diễn đàn Hạ bộ đã trở nên quan trọng và được ví như một cái máy đa năng, đa hiệu sẵn sàng đáp ứng nhu cầu băng nước... kể cả nước miếng và nước mắt để hoàn thành sứ mạng chiến tích đối lập của nàng rất đáng được trọng thưởng 5,7 cục Pin con Ó.

Thế nhưng, trong hai tuần lễ qua sau ngày Công quán mở cuộc xôn xáo vào lãnh thổ Anamta chẳng hiểu nàng ăn phải cái củ... triện gì mà bỗng đứng Kiều ta thay đổi lập trường chống đối nhà nước, khiến giới hắc bạch lấy làm một sự ngạc nhiên ra rít.

Số là hôm mới đây, nàng Kiều đã lên tiếng đả kích thậm tệ NS, Vũ Văn Mẫu, người cùng là Ân Quang hiện làm đại diện cho LD. Hoa Sen tại TV. rằng: Ó. Mẫu chỉ mượn có CSBV, đánh đấm để phá thói ở hậu phương, việc chỉ trích Đức dzua đầu bạc của Nghị Mẫu chẳng ăn nhằm gì đến tình thế nguy ngập hiện nay và Ó. Mẫu không phải là con người làm chính trị, đồng thời nàng còn kêu gọi Tổng tông Giao chỉ đừng từ chức trong giai đoạn khó khăn này, hãy hy sinh chút đỉnh như đem quý «mặt» ra phát chuẩn cho anh em binh sĩ và đồng bào nạn nhân chiến cuộc để giữ vững thành trì chống Cộng v.v... và v.v... Tóm lại, Nàng bệnh nhà nước tận tình công khai như một gia nô chính hiệu.

Người ta kháo nhau rằng: Sở dĩ nàng Kiều không đối lập nữa là vì sau thời gian theo sát phong trào đòi quyền sống của bà chị Ngô Bá Thành và em gái Trần thị Lan, để chống đối cuộc bầu cử ngày 3-10-71 thì dài phát thanh MTGP và đài phát rầu Hà-Nội cứ nhè tên nàng mà bốc thơm, làm cho nàng ón xương sống và bắt đầu «rét» nên đã thay đổi lập trường từ đạo ấy. sự như anh Châu yêu quý phải vào năm Ấp Chí Hòa thì bỏ mẹ, lấy ai đây để gắn «pin con Ó» cho người máy chạy xinh xịch ngày 3 cử.

Nhưng theo một đồng viên của nàng tiết lộ thì sau chuyến đi Quảng Trị về, phải chứng kiến nhiều cảnh thế lương của đồng bào ruột thịt và những khổ cực của các anh em chiến sĩ vùng giới tuyến, nàng bắt đầu nhận thấy công việc đối lập của mình ở Saigon từ trước đến nay thật là nhảm, dèch có hương vị sinh tố gì hết. Nàng buồn, quay ra viết phóng sự đả nhóc nước... mắt cũng máu me tràn lan trên 1 nhật báo nọ, phóng sự của nàng có nhiều đoạn rất đau lòng con cuộc cuộc, nàng đã xưng em với anh ngọt như mía để diễn tả cái nỗi lòng đầy ắp những rung chuyển của con tim, nàng còn hứa rằng sẽ tiếp tục mang tí tiền cơm tời các vùng lửa đạn để giúp đỡ đồng bào chiến nạn. Điều này chẳng biết có thật hay không nhưng cứ theo lời anh tài xế thì sau 4 chuyến đi thăm dân, nàng ta đã tặng 7 gia đình, mỗi gia đình nạn nhân 5 trăm đồng gọi là an ủi trong cơn nguy khốn. Vị chi hết thấy số tiền là 3.500 đồng bạc VN. Hơn 3.000 đồng lúc này to lắm đối với dân biểu trên một trăm xin?

CHÉM RUỒI

KHÔNG THỂ ĐỂ BỌN BA TÀU NHẢY MÚA TRÊN XƯƠNG MÁU CHIẾN SĨ

Lên Con Ong, sau những ngày lẩn lóc tại mặt trận — về đến Saigon, gặp quá nhiều cảnh ngựa mất — Khi thấy tại Ba Tàu, vẫn du dương sát phạt tình bơ — Xin nhờ ông Cò, ghé mắt dùm

... Bọn khốn kiếp đã triệu tập cả đám đầu trâu mặt ngựa để canh gác cho xáo huyết này đại tá Bình hãy ra tay dùm cho... dân nhờ.
— Mặt ngay tại hẻm K.H, cũng có 2 nữ quái

là Á Cầu ẤtThống, hiện đang dùng toàn lực NDTV để canh gác cho sông bạc — ăn chơi như đại hội liên hoan vậy đó. Hãy si tốp bọn chúng lại gấp. Đừng để chiến sĩ ta phải túi lòngh khi hậu phang quá vô tình như vậy nhĩ.
Phải quyết liệt chặn đứng sự thần nhiên hỗn xược của tụi Ba Tàu... đóp hít ngáp mặt trên đất nước này.

VÔ SÀO HUYỆT BA TÀU CỨ NHƯ VÀO MẬT KHU

Ngoài ra, tại ò cửa mấy à nữ quái, khi xâm nhập vô vùng cấm địa người ta có cảm tưởng như vào mật khu vậy. Khách lọt vô cửa, lên lầu sẽ đụng một manh chiếu lừng lờ bên trạn ăn, bên chui vào cái lỗ... trường bị đục ra như du kích chiến giao thông. Và còn chui thêm một lỗ... đục nữa mới tới trạn địa sát phạt.CONONG chờ Đại Tá Bình ra tay và sẽ quyết liệt vì chiến sĩ đập tan bọn vong bản này!

lộc ma

NHỮNG ĐỒNG TIỀN XIẾT MÁU

Trong lúc "phong trào" yểm trợ tiền tuyến đang được toàn dân và mọi giới hưởng ứng đóng góp thì theo thống kê, ở thủ đô này có 3000 doanh thương. Sau một tuần lễ phải đi từng nhà... hát bài con cá "Xin tiền yểm trợ" — có đến 90 0/0 — từ chối khéo, kẻ thì la làng là đang vỡ nợ kẻ thì... hện bố lão và có kẻ còn đùa giả xua đuổi, nhân viên của ủy ban quyền góp cứ như xua đuổi hành khất củi hủi vậy. Kết quả! Có 188 vị chịu đóng góp — mà trong số này, chi tiền vui vẻ thì... rất hiếm. còn lại phần đông vừa đưa bạc vừa nhăn nhó!...Ca vọng cổ tùm lum!

Chuyện này xét ra cần phải được trình bày trước dư luận cả nước để qu ốc dân đồng bào thấy rõ lòng dạ của thành phần dư bạc đóng tiền — mà lương tâm của họ thì kẻ như đã đi vắng vĩnh viễn từ khuya rồi. Họ vẫn có thể quăng cho gái non vài chục ghim để hưởng của lạ... nhưng đóng góp cho tiền tuyến — được mô tả là chuyện làm quá vênh vông.

Nay số bạc của 188 nhà..hào tâm bắt đầc đi ấy quyền được 10 triệu bạc—Có điều trong 3000 mạng mà chỉ có 188 kẻ vui lòng đóng góp—số còn lại... không lẽ cứ để im lặng cho họ ăn cháo đá bát như thế sao?

Chúng tôi quyết liệt yêu cầu Tổng Thống VNCH — hãy thắng tay... hay cương quyết... ra lệnh cho giới hữu quyền phong tỏa tức khắc, những số bạc ví đại của các nhà doanh thương ba Tàu từ chối đóng góp rồi "cúp" 20 0/0 số tiền mà họ gửi trong nhà băng, với danh nghĩa là «VAY TAM» hãy lấy số bạc đó, gửi gáp ra cho đồng bào chiến nạn, còn các chiến sĩ ta không thêm sờ mó đến những đồng tiền... xiết máu này!
Đã đến lúc, Vua ta phải kiên cường, bằng những quyết định táo bạo, nhằm mục đích cứu nước — tuy thoảng nghe có vẻ phi lý và độc đoán — Nhưng thực tế đối với dư luận toàn quốc hành động độc đoán cần thiết phải có trong giai đoạn thập tử nhất sinh này.

Đã đến lúc phải dấn lên quyền lợi vị kỷ của một thiểu số—để hy sinh cho đại cuộc—hàng ngàn chiến sĩ đã anh dũng gục ngã, không thể để cho 3.000 doanh thương ở Saigon đùa rờn coi thường. Hãy bóp cổ cho họ le ra. Vì... những đồng tiền thiểu số hời, hiện họ đang có chỉ là những số bạc phi nghĩa.

Mong Tổng Thống VNCH hãy ra tay, lần đầu tiên Con Ong hoan hô ông Ng. văn Thiệu.

QUẠT MỒ

SƯ HÍT QUẠT SƯ... CHỢ

Trong giới tu hành có máu giang-hồ, được mô tả là thành phần sư chịu chơi sư thời đại, Sư Sĩa, Sư... đờ-mi... hiện đang đồn đại tung bưng vì... một vụ đánh phá lẫn nhau, trong hàng ngũ Sư hồ mang, vừa xảy ra gây chấn động quần hùng văn võ.

Đó là đáng chí tôn Thích Hít-Nghiên nhà tu hành được tu luyện bên khẩu bazooka hạng nặng đã hành quân bốn tập, có quân sư thiết tủng, đột nhập căn cứ hỏa lực, của thầy Thích Ân Thọ, tự Thích Chợ Đèo Dai — đề... đưa, tới hậu thư, đòi nộp gáp chiến lợi phẩm — vì rằng :
Thích Đèo Dai hiện có một cơ sở kinh tài

được mang bí hiệu là Chùa một cột thiết lập tại Thủ Đức— Nơi đây, được biến thành căn cứ tiếp nhận đồ nhậy dù của Mèo mang nhĩn hiệu phế thải. Mọi di chuyển và tiêu thụ đều được các thầy.. có tu bin trực tiếp điều động, dùng cái đầu trục—lambừu bối.các hoạtđộng kinh tài này nhờ hỏa lực của Thích Đèo Dai yểm trợ, nên từ 2 năm qua kiếm chác hơi đồng bạc khiến Thích Hít Nghiên ngứa ngáy phải triệu tập quân sư làm một phát hít say sưa rồi... tấn kích mục tiêu Thích Đèo Dai đòi nộp 5 triệu... để gọi là... tránh đi một sự phải ân oán giang hồ phanh phui trên mặt báo... con Cuộc nào đó!

Cuộc hành quân toàn thắng Đức Trần hưng Đạo được huy động tham chiến, nhưng kẻ 500 ghim, người một tề—chia chác lem nhem, nên nội vụ giờ đây đang biến thành màn chửi bới nhau linh đình vì tranh ăn.

Mồ Phật! Xin Ngài phù hộ cho Phật Tử VN mau tránh khỏi đụng đầu với quý vị lãnh đạo Cao Cả... thuộc giới Hít Thọ quá tr là đặc đạo và nghiêm chỉnh như trên!

Người và việc

NGƯỜI: Quan đầu tỉnh Pleiku chắc lúc này đang lo sốt vó về vấn đề quân sự, và càng lo hơn khi nhiều người đã cho rằng mặt trận Tây Nguyên gồm Kontum - Pleiku là điểm của CS nên ông đầu Tỉnh đã chẳng còn thì giờ nào lo cho dân, bởi thể dân đói ông không biết. Dân Pleiku hiện đang đói lắm mà đau là đói không phải vì thiếu gạo như ở Sa Huỳnh Quảng Ngãi, các đại bài gạo ở Pleiku gạo còn thừa tới nóc kho, nhưng dân tới mua lại không bán mặc dù dân chúng đã có người năn nỉ mua lại không bán gạo với giá 20.000 đồng, tức 200 đồng một ký.

VIỆC: Bọn đại bài gạo Pleiku cũng như... các tiệm buôn gạo ở Sa Huỳnh đã giữ gạo lại để bán chợ đen, nước loạn dân đói, lòng thương của con người với con người vốn đã cạn từ lâu nay chắc đã tới hạn hán, trước cảnh đói cơ tích trữ của bọn đại bài gạo, dân Pleiku chưa có phản ứng, chứ ở Sa đã có cảnh dân xông vào nhà buôn gạo để cướp gạo. Đói ăn vụng, nhưng sự ăn vụng đây chẳng có nghĩa xấu nào cả, mà phải coi đó là biện pháp "trừng phạt" bọn vô lương tâm tức là bọn gian thương đầu cơ tích trữ. Xin ông đầu Tỉnh Pleiku lưu ý dùm bọn đại bài gạo trong Tỉnh ông một tí, vì hiện nay mới có thêm nhiều xe quân đội đã chở gạo lên đó sau khi quốc lộ 14 được khai thông.

Cảm cúm - Sổ mũi - Nhức đầu
Nhức họng - Đau nhức
bận thịt

HÃY UỐNG :

RHUMEX

(BÁN TẠI CÁC NHÀ THUỐC TÂY)

NHÂN HIỆU CON VÔI

Biếng ăn! Mất ngủ!
HÃY UỐNG :

SIROP REACTIN (BÉTA)

• ĂN NGON • MAU ĐÓI • LÊN CÂN NHANH CHÓNG
• DỄ NGỦ YÊN LÀNH • TRỊ MỌI PHONG NGŨA

Có bán tại các nhà Thuốc Tây

NÓI LÃO mà CHƠI

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
 Dàn dưa lất phất hạt mưa rơi
 Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
 Thơ thân nghe mà kể mấy lời.
VƯƠNG SĨ TRINH

NHỮNG AI LÀ NGƯỜI ĐÂM SAU LƯNG CHIẾN SĨ ?

Trong thông điệp ngày 1-5, Tổng Thống Thiệu đã yêu cầu hậu phương phải loại bỏ những phần tử "ăn cơm quốc gia thờ ma cộng sản" vì đây là bọn "đâm sau lưng chiến sĩ".

Năm chữ "đâm sau lưng chiến sĩ" đã được nói tới từ lâu, và có một thời đã trở thành một cái mũ mà ai cũng có thể dùng để chụp lên đầu những người mình không ưa.

Bây giờ khi chiến cuộc nổ lớn, khi đất nước trong tình trạng "một mất một còn" vấn đề "đâm sau lưng chiến sĩ" lại được đặt ra. Tất nhiên trong khi chiến sĩ phải chiến đấu cam go tại khắp các mặt trận, thì hậu phương không thể tha thứ cho những kẻ "đâm sau lưng chiến sĩ". Nhưng họ là những ai. Theo Tổng Thống, "đâm sau lưng chiến sĩ" là bọn "ăn cơm quốc gia thờ ma Cộng Sản".

Chúng tôi nghĩ rằng có nhiều kẻ "đâm sau lưng chiến sĩ". Không phải chỉ có bọn "thờ ma Cộng Sản" mới "đâm sau lưng chiến sĩ". Có những kẻ không thờ ma Cộng Sản, sợ Cộng Sản như cọp, cũng "đâm sau lưng chiến sĩ". Đó là bọn vô trách nhiệm, bọn đầu cơ thủ lợi, bọn tham nhũng thối nát. Bọn báo cáo láo v.v... kẻ cả giới hữu trách không nhìn rõ thực tế, chuyên lạc quan tếu, cũng thuộc thành phần "đâm sau lưng chiến sĩ".

Người ta nghĩ rằng chính TT Thiệu phải là người có đủ sáng suốt để biết ai là kẻ "đâm sau lưng chiến sĩ", và loại bỏ bọn này trước tiên. Tất nhiên, nếu Tổng Thống và những người bên cạnh Tổng Thống vẫn quan niệm những ai chống mình là kẻ "đâm sau lưng chiến sĩ", thì vấn đề chẳng giải quyết được gì cả.

THEO ĐÓM ẪN TÀN

Cuối tuần rồi, "mặt trận kiến nghị" đã chấm dứt. Không hiểu vì đã đến lúc giới hữu trách nhận thấy trong khi lính chống cộng bằng xương máu, mà hậu phương chống cộng bằng mồm là một trò lố bịch, nên tự ý chấm dứt trò đọc kiến nghị, hay tại vì đọc hết lượt rồi nên thôi?

Đâu sao, nhà nước cũng đã có một cơ hội tốt để kiểm chứng sự hữu hiệu của trò chơi chống cộng bằng kiến nghị. Sau hai tuần lễ "Mặt trận kiến nghị" phát xuất rầm rộ, cộng quân đã lại đánh lớn ở mặt trận giới tuyến. Điều này chứng tỏ chống cộng bằng kiến nghị có làm chết ai sống cả.

Bên cạnh nỗ lực "chống cộng bằng mồm", có ba chánh đảng, là phong trào Quốc Gia Cấp Tiến của giáo sư Huy Đại Việt Cách Mạng của lãnh tụ họ Hà, và đảng Công Nông của trùm lao động họ Trần, đã gửi thư cảm ơn chiến sĩ. Ít ra, làm như vậy cũng hay hơn là trò chơi kiến nghị. Ghi nhận công lao chiến đấu của các chiến sĩ là một thái độ biết ơn, có thể làm các chiến

sĩ hài lòng hơn là phải nghe những giọng nói lẽ nhe hô khẩu hiệu qua các kiến nghị.

Nhờ lá thư chung ghi ơn chiến sĩ của ba đảng ta mà một báo Anh đã nói rằng tình hình chính trị ở Saigon hiện đang trong thời kỳ vững vàng nhất kể từ 10 năm qua, vì ba đảng đối lập đã công bố quyết định tạm ngưng mọi hoạt động đối lập để dồn mọi nỗ lực cho việc yểm trợ tiền tuyến.

Có người cười mà rằng ba cái đảng này có đối lập bao giờ đâu mà tạm ngưng đối lập, và họ có hoạt động bao giờ đâu mà tạm ngưng hoạt động.

Đưa nào nói xấu các đảng ta như thế là nói bậy. Các đảng ta có đối lập. Ví dụ như đảng CT đã có lần được Tổng-Thống khen là đối lập đứng đắn. Và các đảng ta cũng thường hoạt động rất háng hái. Ví dụ đảng CT, mới cách đây chừng hơn một tháng đã tổ chức một cuộc rước đuốc xuyên Việt từ Đông Hà tới Rạch Giá. Theo đảng ta, cuộc rước đuốc này để chứng tỏ tình hình an ninh vô cùng tốt đẹp có thể chạy bộ một mạch từ Đông Hà tới Rạch Giá mà Cộng quân chẳng hề đụng tới được một chiếc lông chân.

Cuộc rước đuốc này đã gây phấn khởi trong dân chúng rất nhiều. Chỉ có điều đáng tiếc, là giá đảng ta rước đuốc theo một chiều ngược lại, ví dụ từ Cà Mau, hay Rạch Giá ra Đông Hà, thì chắc quân dân ta đã có thể theo chân đảng ta mà Bắc tiến từ lâu rồi, nhưng không may, đảng ta lại rước đuốc từ Đông Hà chạy vào Nam, thành ra tụi Bắc Việt khốn nạn có lẽ đã theo ngọn đuốc của đảng ta mà tiến về phía Nam, khiến quân dân ta miền địa đầu phải một phen hơi mệt.

Do kinh nghiệm trên từ nay về sau nếu đảng ta có rước đuốc để nói nên tình trạng an ninh tốt đẹp, thì dân chúng cứ theo ngọn đuốc của đảng ta mà đi, chắc chắn sẽ thoát nạn, không bị kẹt như dân Trị Thiên hiện nay.

10 NGÀN ĐÀU LÂU CHO TIỀN TUYẾN

Khửa lão Tàu Tăng Trần thế Miêng lại vừa đi một đường võ mồm ồn ào bằng cách la lối đòi chặt bẻng 10 ngàn cái đầu Hạm, và tịch thu tài sản yểm trợ tiền tuyến.

Thời buổi này mà vẫn còn cái trò xài dao to búa lớn bằng mồm như rứa thì chán thấy mẹ: ngay lúc yên ổn, có đủ bằng chứng trong tay mà chưa ai dám đụng đến lông chân của một con Hạm nào hưởng hồ lúc này đòi chặt tới 10 ngàn cái đầu lâu Hạm? Câu nói đó của khửa lão Tàu Tăng xét ra chỉ nên xài trong mục "Đố Vui Đố Học" của đài Ti Vi, hay là "Đố Chơi Đố Chọc" của báo Con Ong, may ra còn có nghĩa lý, chứ ngoài đời có ai thêm nghe đâu, dù khửa lão tự khoe chức Hội Thâm Đặc Biệt Pháp Viện có quyền xử cả Đức Dza! Có một cái gương to to bố trước mắt là kỹ sư Võ Cồn chỉ vì nghe những người như khửa lão Tàu Tăng xúi dục đi tố Hạm Điện Lực nên mới bị lôi ra Hội Đồng Kỷ Luật rồi đây về Bộ QP cho đi ắc ắc, đến nỗi cụ Chủ tịch Viện Giám Xét đích thân can thiệp dùm hai lần vẫn chưa xong.

Xem như thế đủ hiểu chừng nào quét sạch được lá rừng hãy nói việc chặt đầu Hạm Annamta!

nhỏ
 lồng
 báo

XUẤT NỬA BOM NGUYÊN TỬ NỎ

Trong một bài báo cách đây ít ngày nhà bình bút trứ danh của Hoa Kỳ ông Jack Anderson, đã cho biết chính quyền Nixon có thể xử dụng bom nguyên tử tại VN nếu những cao đàm của quân CSBV gây trở ngại cho lịch trình triệt thoái quân đội Mỹ tại đây.

Theo lời Jack Anderson thì vào đầu tháng 3 năm ngoái (1971) hàng loạt kế hoạch dùng vũ khí hạch tâm tại Đông Dương đã được soạn thảo. Tuy nhiên, quyết định tối hậu liên quan tới những "trò chơi" giết người tập thể này chỉ mình vị nguyên thủ Hoa Kỳ mới có toàn quyền. Khi ông thấy không thể làm gì hơn để bảo đảm an ninh và sự toàn vẹn mạng của binh sĩ Mỹ

Hành như các kế hoạch trên đã được duyệt xét kỹ lưỡng, chỉ chờ một cái gật đồng ý của Nixon thì một nửa thân thể đui què của VN hứa hẹn được xóa nhòa trên bản đồ thuộc lục địa Châu Á.

Bằng vào lời của nhà bình bút "khó chịu nhất nước Mỹ", "Jack Anderson, thì những nhân vật đã cung cấp tài liệu về "kế hoạch xử dụng bom hạch tâm" để ông trình làng trên báo đã yêu cầu được đầu tên, vì lý do an ninh bản thân. Duy có một tay chịu chơi, nguyên là Trung Sĩ không lực Hoa Kỳ, có dính líu vào việc soạn thảo kế hoạch đã khẳng khái đề Anderson đưa thẳng tên ra cho bà con có bác trường lãm. Đó là anh James Walkley, phục vụ tại phi trường Hickam thuộc Hạ Uy Di.

Theo Walkley thì mục tiêu của bom hạch tâm được quyết định trong một căn phòng nhỏ mà chỉ những người đã được điều chuẩn an ninh hàng trăm lần mới được xuất nhập. Để bênh vực những dữ kiện đã tiết lộ, Walkley nhấn mạnh rằng "tôi đã làm việc với họ, do đó tôi biết họ đang làm gì. Với vũ khí hạch tâm, người ta chỉ cần xử dụng một loại nào đó trên một mục tiêu chọn lựa nào đó. Chưa hết, anh chàng Walkley còn cho biết thêm "chính tôi đã cung cấp những chitiết liên quan tới mục tiêu cho các chuyên viên kinh nghiệm về hạch tâm. Tôi có thể nêu tên mấy trụ đó ra đây song biết đâu họ lại chẳng chối phăng để giữ mình"?

Theo quân luật Mỹ, bất cứ ai thuộc giới nhà choang mà tiết lộ công án việc làm có tính cách tối mật có thể bị truy tố trước tòa án quân sự. Ấy thế mà Walkley không việc gì. Lại còn được giải ngũ từ tế mới lạ chứ.

Gi thì gì, cho ăn kẹo Nixon cũng không dám mang bom đi bỏ xứ người. Hai quả ở Trường Kỳ và Quảng Đảo năm 1945 đã giết hàng hà sa số người Nhật, từng là vết chàm đen thích sấu vào lương tâm nhân loại thì thử hỏi Hoa Kỳ có dám tái diễn vở bi kịch sát nhân tập thể chuyển nữa chẳng? Nếu muốn diệt chủng thì ít ra cũng phải kín kín chứ đâu có lộ liễu như vậy? Và lại những thứ tếp riu cỡ James Walkley thì còn khuya mới lọt vào được căn phòng thép chuyên thảo hoạch chương trình tiêu diệt nhân loại.

Thành thế, bài báo của Anedron còn phải xét lại. Cái bố nhà báo này tuy đang được xếp hàng đầu những tay bình bút sắc cạnh nhất nước Mỹ, nhưng thỉnh thoảng cũng xạo ke thấy mẹ.

Này Jack! có rành qua Việt Nam tới làm bầu bạn với nhóm Con Ong, cho vui!

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HÀNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐỒ TỔ QUỐC
- QUÝ VỊ HÀNG QUAN TÂM TỚI TƯƠI LẠI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HÀNG MONG MỜI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN:

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Đề mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

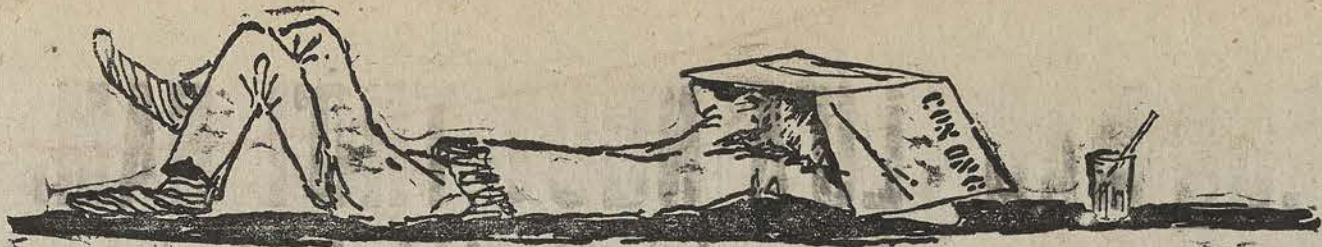
Mọi chi tiết, xin liên lạc với:

NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP

Số 7 kếp Bến Chương Dương, Saigon
 hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

CẢ KÊ DÊ NGÔNG

S AO BUỔI SỚM, LÁ MÙA THU

Cách đây đã lâu, có một phái đoàn thiện chí được gửi sang các nước Âu châu, mục đích để giúp vui cho Kiều bào Việt Nam, sinh sống tại hải ngoại. Tôi còn nhớ là phái đoàn đó gồm có Khánh Ly, Ngọc Anh, Ngọc Minh, Nguyễn Đức Quang và thêm vài ba nghệ sĩ trình diễn nữa mà tôi quên mất tên. Nhưng có một điều làm cho tôi không thể nào quên được là ở trong phái đoàn, lại có một công tử, con của ngài Dược sư họ Chương.

Cậu công tử không phải là một ca sĩ, một nhạc sĩ. Như vậy, chuyên đi của cậu, nhất định phải có một mục đích đến tới nào đó. Quả nhiên, khi phái đoàn tới bên Tây, cậu âm con ông Dược sư họ Chương đã trốn, không thêm về nước. Cậu đã biểu diễn một chuyến đi của Kinh Kha ra đi mà không thêm trở lại.

Ngày đó, tôi đã phùng phùng phần nò. Tôi giận tất cả, giận hết, mà giận nhất là Nhà nước. Chắc hẳn là Nhà nước cũng đã nhìn thấy cái ý định khôn ngoan của ông Dược sư, khi lo cho cậu âm đi ra ngoại quốc bằng một thứ thông hành ngoại giao. Ấy vậy mà sao vẫn để cậu âm ra đi?... Không là ca sĩ, không là nhạc sĩ, thì thấp túng với tư cách gì trong một phái đoàn nghệ sĩ?... Chỉ cần một chút sù thông minh cũng đã nhìn thấy ngay, và lúc đó, tôi đã nhận thấy sức mạnh vạn năng của những tờ giấy bạc.

Cái phần nò của tôi được dịp tăng thêm khi lại được tin rằng, cậu âm, lúc trốn đi khỏi phái đoàn, đã xách đi làm mấy chiếc vali, bên trong đựng những dụng cụ cần cho sự trình diễn của phái đoàn. Các nghệ sĩ của ta bị một phen ngạc nhiên, khi sắp sửa tới giờ trình diễn, lúc mở vali ra, chỉ thấy toàn một đống sách học, viết bằng thứ chữ của... mọi da trắng. Tôi không biết rằng phái đoàn ta đã phải xoay xở ra sao, nhưng chắc rằng cũng đã lúng túng nhiều. Một thằng nhóc đã làm phiền cho tất cả mọi người. Ấy thế mà Nhà Nước chúng ta, không có một biện pháp nào trừng trị ngài Dược sư họ Chương Đàng lẽ phải trừng phạt Ngài như một tên chánh phạm. Cậu âm, chỉ là một thứ tông phạm. Nhưng Ngài Dược Sư vẫn cứ phây phây, cười vào mặt những đứa được coi là đại, không khờ bằng Ngài. Ở trên cái cõi đời này.

Đây là một trường hợp mà cả nước đều biết về một chuyện xuất ngoại bất hợp pháp. Trường hợp thứ hai là một sinh viên đi trong phái đoàn thể thao, dự Á vận hội tại Mã Lai Á. Anh đã trốn khỏi phái đoàn, trong ngày cuối cùng phái đoàn về nước. Tôi bây giờ, không hiểu rằng anh đang ở đâu...

Tôi chắc rằng, ngoài hai vụ ồn ào này, còn cả hàng trăm vụ xuất ngoại như thế, hay là tương tự như thế... Đó là một nỗi nhục chung của đất nước này. Bỏ nước mà đi, khi bao nhiêu những người cùng tuổi mình, kẻ thì đang cầm súng giết giặc, người thì học hành trong một trạng thái hoang mang, lo sợ, kẻ ra đi, thật không còn có thể dùng một danh từ nào để đặt tên. Có thể những bậc cha mẹ như Ngài Dược Sư họ Chương đã gạt gù cái đầu mần nguyện, hãnh diện với đời, Tính của con người vốn nặng ịch kỷ. Lúc nào cũng nghĩ tới chuyện « sống chết mặc bay ». Kẻ nào chết, mặc họ, nếu những người đó, không phải là con, là cháu mình. Đối với những người đó, thì tổ quốc, quê hương, dân tộc chỉ là một con số không to tổ bố. Mà buồn thay, những kẻ đó, lại thường được xã hội dành cho nhiều ưu đãi.

Tôi rất bất mãn với sự ưu đãi đó. Sở dĩ tôi bàn vụng vít về những chuyện này, vì Nhà Nước chúng ta vừa bại tiết ra một phong trào dụ dỗ nhân tài. Ôi hào kiệt như sao buổi sớm. Nhân tài như lá mùa thu. Đối với cái đất nước và dân tộc, đã chịu đựng vài chục năm chiến tranh như đất Giao Chỉ này, nhân tài quả thực là hiếm. Vì hiếm như lá mùa thu nên mới quý. Còn nếu xum xuê rậm rạp như lá cây mùa hạ, thì nhân tài chỉ còn được coi như chiếc... lá đa. Cũng chỉ vì hiếm như thế, nên mới có sự dụ dỗ nhân tài, mới các đảng nhân tài ở ngoại quốc trở về, mang tài năng phụng sự tổ quốc, dân tộc.

Tôi không dám lam bàn về nhân tài và thiên tài. Đã từ lâu, tôi cho rằng thiên tài, còn đáng trọng hơn nhân tài. Muốn có một ông bác sĩ kỹ sư, Nhà nước chỉ cần phát ra một cái học bổng, sau vài năm hay lâu lắm là chừng một chục năm, Nhà nước sẽ có ông bác sĩ, ông kỹ sư. Nhưng nếu muốn có một thiên tài như một nhà văn, một nhà thơ, một nhạc sĩ Nhà nước dù bỏ ra bao nhiêu tiền cũng khó thể đào tạo nổi. Vì văn thơ, nhạc là do thiên phú. Nhưng Nhà nước của chúng ta đang dụ dỗ nhân tài từ ngoại quốc về thì bên phần của tôi là phải thảo luận với Nhà Nước về nhân tài.

Theo như lời tuyên bố của ông Tổng Bộ Võ Rừng, trước năm chục đảng nhân tài, tốt nghiệp là từ nước Mèo, thì dù cho có xuất ngoại hợp pháp hay bất hợp pháp, nếu muốn trở về nước, Nhà nước chúng ta sẽ đãi thọ tiền vé máy bay. Không những chỉ cho một mình đảng, mà cho cả gia đình. Tôi không biết giá tiền vé máy bay cho lượt về ấy là bao nhiêu, nhưng chắc phải là một con số không nhỏ. Rồi sau khi đảng nhân tài ấy về nước, những quyền lợi mà đảng được hưởng thật nhiều. Chỉ cần kể tạm sơ sơ ra sau đây, để quý vị độc giả thân mến của bản báo đọc chơi cho vui.

— Trước nhất là vấn đề lính tráng. Điều này quan trọng nhất nên được đặt lên hàng đầu. Nhân tài sẽ được gia nhập biệt đoàn trừ bị, có nghĩa là được hoãn dịch dài dài, bên bên. Các đảng nhân tài đáng kính của chúng ta, rét nhất là sự đi lính. Cực khổ thấy mẹ. Chơi với súng đạn thật chẳng hấp dẫn một chút nào. Cái gì chứ cái sự ác ề, thì xin phép cho các đảng một sự vắng mặt.

Có lẽ cũng đã « bắt mạch » được bệnh này nên trước khi đi một đường dụ dỗ, Nhà Nước chúng ta đã nói ngay vấn đề này. Cho nó chắc...

— Các đảng nhân tài sẽ được cấp phát nhà ở tại cư xá Thanh Đa, một nơi mà anh công chức có cả tiêu đội nhi đồng, phục vụ cho Nhà Nước cả nửa đời người, cũng chưa chắc được một sự ban phát ân huệ đó. Về vấn đề di chuyển, thì cứ yên chí. Xe cộ của Nhà Nước có rất nhiều, nhất là xe để chở các bậc phú nhân đi làm tốc, các cậu âm cô chiều đi học và đi dạo phố. Đừng có lo lắng nhiều quá cho hao tổn tinh thần vì tinh thần của nhân tài, thì còn dùng vào nhiều việc.

— Về công việc làm thì các đảng nhân tài sẽ được sắp xếp vào những chỗ quan trọng, xứng với bằng cấp và khả năng. Thì nhất định phải như thế rồi. Không ai lại mất công dụ dỗ các đảng về để giữ chân thây phai, ít ra thì cũng phải Tổng Giám Đốc hay là Chánh sự vụ D rồi trưởng có tới hàng trăm kẻ bầm, người dọ, và không chừng, còn có cả vài ba chục nhân tài... nội hóa. Điều đó có thể làm cao đảng nhân tài hãnh diện rằng bằng cấp ngoại quốc, bao giờ cũng có giá hơn

bằng cấp nội can. Tinh thần vọng ngoại vốn là một truyền thống cao đẹp của dân Giao Chỉ thì đó chính là điều các đảng nên lấy làm hành diện.

— Điều cuối cùng cũng là một điều quan trọng. Sau một năm, nếu các đảng nhân tài chán nước mắm, mắm nêm, thích ăn chọi, dog, hơn là đớp chả giò, thấy mùi phở mát ca mắm bé, đâm hơi nách thơm hơn mùi mắm tôm, các đảng nhân tài có quyền thông thả ra đi. Nhà Nước Giao Chỉ sẽ để các đảng tự do xuất ngoại. Không những vậy, lại còn sẵn sàng tặng tiền một vé máy bay. Cái vé máy bay này, nào khác gì con ngựa Xích Thổ mà Tào Tháo tặng cho Quan Vũ. Và điều kiện sau cùng, nào khác chi điều kiện mà Quan Vũ đòi hỏi ở Tào Tháo, khi ở Thỏ Sơn, « hàng Hán bắt hàng Tào ». Cái điều kiện sau chót quả thật là hấp dẫn, mê ly.

Chỉ cần kể sơ sơ ra vài điều như thế để cho những đứa nào không phải nhân tài như tôi, như anh, sẽ phải ghen tức để học máu mồm ra mà chết. Làm nhân tài, thế mà sướng thật. Ước gì mình được là nhân tài, hay chỉ là một thứ lúng lẳng của nhân tài, cũng đủ sung sướng một đời. Không hiểu bố mẹ các đảng nhân tài, ăn uống cái gì mà để ra được nhân tài, để cho nhân tài sướng thế?...

Các bậc cha mẹ khôn ngoan cỡ như ông bà Dược sư họ Chương, còn đợi gì mà không kêu gọi công tử về, dù hí với cha mẹ một năm. Sau một năm, ta lại biểu diễn một màn giả vờ bất mãn, phản đối âm ỹ rồi ta lại lên đường. Cái thiệt thời, bao giờ cũng về phía Nhà Nước, hay những kẻ đóng thuế cho Nhà Nước, lấy tiền đãi thọ cho phong trào dụ dỗ nhân tài...

Ôi, sao cứ ở ngoại quốc về, mới được gọi là nhân tài?... Ngày xưa, Khương Tử Nha mở nghiệp tám trăm năm cho nhà Chu, Trương Lương mở nghiệp bốn trăm năm cho nhà Hán, Gia Cát Lượng được mang danh là Vạn đại quân sư, không biết đã tốt nghiệp ở một trường ngoại quốc nào?... Những người đã dựng lên lịch sử Giao Chỉ như Ngô Quyền, Trần Hưng Đạo, Lê Lợi, Nguyễn Trãi, Quang Trung, không được đào tạo từ một trường ngoại quốc, không biết có được gọi là nhân tài?... Nói đến nhân tài, thật khó định nghĩa vậy thay...

Có kẻ đa nghi, cho rằng cái phong trào dụ dỗ nhân tài mà Nhà Nước đang phát động, chỉ là một sự hợp thức hóa những sự xuất ngoại bất hợp pháp của con cháu các ông lớn. Như là công tử con Ngài Dược sư họ Chương chẳng hạn. Những tình hình chính trị đang biến chuyển hiện nay, đã báo trước ngày hòa bình cũng chẳng còn xa. Đánh nhau có dư đội làm cũng chỉ vài ba tháng nữa. Đất nước này hết chiến tranh, thì con cháu các ông lớn, ngời trên đầu, trên cổ thiên hạ. Vậy thì trước hết, phải làm cho sự trở về thành một sự « danh rất chính và ngôn rất thuận ». Dụ dỗ nhân tài bốn tiếng ấy sẽ hóa giải tất cả những sự gì mà từ trước tới nay được coi là phạm pháp vi luật. Ngươi đừng sợ rằng cái phong trào dụ dỗ nhân tài quả thật đã « khéo lắm ».

Chỉ tội nghiệp cho những người trẻ, đã đổ nhiều máu và mồ hôi cho đất nước này. Con ngựa chiến khi hết chiến tranh, sẽ thành con ngựa kéo xe thỏ mọ. Thời chiến chỉ một người ngồi trên lưng, Nhưng thời bình nếu phải kéo xe, thì trên xe lại chứa đựng cả tới mấy chục người.

DÊ HƯC CÀN

Nửa đùa
Nửa thật

▷ CỬU SỪNG

TẬP SỰ

Một cô em gái vãng-nghệ mới tập tọng bước vào nghề... tổng tiền, thay vì phải đi tập sự ít lâu cho quen cái đã, lại tập tành đi mần ngay tót sứt. Có lẽ bên cùng ba cậu choai choai tở lờ phôn lai cái thăm mỹ viện của bà quả phụ Cái Bang họ Ngô và hăm dọa rằng: "Nếu không đưa cho có 3 triệu thì cô sẽ khui tùm lum vụ những chuyện bịp bợm... của bà."

Cái mỹ viện này bấy lâu nay đông khứa ghê lắm. Ấy là nhờ những sự quảng cáo rùm beng, rầm rộ. Gái sồn sồn nhờ sửa sang sắc đẹp thành gái đương xoan. Bà già giết giặc nhờ sửa da mặt, da mũi, da mồm, chỉ trong nháy mắt, biến thành gái 18, trông rất nên là một sự mê li nít.

Đó là chưa kể các môn thuốc thần sấu, trong uống, ngoài xoa, uống tới đâu kiến hiệu tới đó, và xoa tới đâu, da thịt thơm tho, nõn nà ra tới đó.

Giới giang hồ đã truyền tụng một giai thoại rất đáng đồng tiền bát gạo về cái sự thâm mỹ viện này. Câu chuyện xoay quanh việc sửa sang sắc đẹp cho cái sinh thực khí của một quả phụ giàu có trẻ đẹp nay muốn kiếm thêm một tấm chồng.

Vị nữ chủ nhân viên thâm mỹ kia có trao cho bà khách hàng hai gói thuốc và dặn rằng:

— Cái gói màu xanh này để uống. Mỗi ngày uống hai lần. Một vào buổi trưa trước khi la siết, và vào một buổi tối trước khi đi ngủ. Uống vô thì xuân tình phơi: phơi còn hơn là cái tuổi đương thì.

Còn cái gói màu đỏ này thì để xoa. C xoa lia xoa lịa vào cái chỗ ấy, một tuần lễ thì nó sẽ co lại như thời con gái. Các chỗ đầu thừa đuôi theo cũng rụng dần y như là trỉ vậy.

Bà khách cứ theo như lời căn dặn mà xoa, mà uống miết.

Cũng trong khoảng thời gian bà ta đang ở trong giai đoạn sửa sang sắc đẹp thì người tình của bà ta ngày nào cũng lẩn mò tới. Và thiệt là một sự đau khổ về bệnh trĩ, bao nhiêu những sự kiện hiệu của thứ thuốc xoa kia đều đổ và cái mồm bố nhân tình.

Ông ta đã nói ngọng. Lưỡi co rút lại cóc dài ra được nữa!

Chung qui cũng chỉ tại vì cái sự mồm miệng đỡ chân tay.

Giới giang hồ lại cũng còn đồn đại rằng, cái mỹ viện này chả có thần dược thành được chi hết chơi. Họ chỉ việc mua thuốc ở các tiệm thuốc Tây và gián nhãn hiệu khác rồi bán ra với một giá cắt cổ cho những kẻ thừa tiền rùng mồm. Thuốc hồi xuân thì là những thanh sục cũ là Nhật bản.

Nó cũng chả khác gì trước đây, các tiệm được phòng của mấy bố lang bầm chuyên chữa các bệnh phong tình bằng cơm nguội trộn mĩ lệ thuốc Dagenan tán nhỏ, hoặc chữa bệnh sốt rét bằng thuốc kí ninh trộn mĩ lệ gạch non.

Do vậy cho nên cái mỹ viện này chóng phát đạt ghê lắm. Một vốn mười lời. Cứ việc nhét đất thò vào mồm thiên hạ để lấy tiền như chớp.

Có một anh được si làm công cho mỹ viện này, thấy bà chủ tiền thâu vô như nước mà mỗi tháng chỉ cho mình có một hai bô, bèn tức mình p 1 á dám chơi, nên mới phuyt ra cái tin bí mật mỹ viện để cho cô em gái vãng nghệ tới tổng tiền cho bố ghén.

Nhưng kẻ cắp bà già gặp nhau.

Bà chủ mỹ viện vốn cũng là tay đầu sừng đuôi sọc, đầu có đến nỗi ngày thơ thanh củi tạ như thiên hạ thường.

Thế là một vụ giăng bày đã diễn ra. Cô em gái và bà chủ nhờ bèn tà tà đi về cõi nhà pha.

Mới tập sự mà chưa chi đã tìm những bước tiến nhảy vọt. Phải có những cú nhò ròi ra mới có cú lên được chớ!

Đế' chơi
Đế' chọc

MẮT ĐẤT HAY MẮT DÂN ?

HỎI: Cứ theo như luận điệu của Ních Đại Đế và Kít Quân Sư thì "mắt đất không đáng lo bằng mắt dân", nhưng các xếp Annamta thì lại nhất định không để một tấc đất nào lọt vào tay đối phương. Vậy chữ ai sai, ai đúng?

CHAY LĂNG: Ních Đại Đế và Kít Quân Sư quả thực là nhìn xa trông rộng, chưa chi đã tính trước chuyện bầu cử có Vi Xi tham dự. Và lại đất này là đất Annamta chứ có phải là đất do Kha luân Bô tìm ra đâu mà các cha đó phải lo giữ?

ĂN HẠI ĐÁI NÁT: Đại Đế và Quân Sư Da Đò có lý, nhất là cái thứ đất cày lên sỏi đá, có ăn cái giải gì đâu? Giặc Cộng muốn chiếm chỗ nào cứ cho chiếm đi, rồi Đại Đế sẽ cho B-52 đến dội bom chết hết có phải là chiến tranh sớm chấm dứt không?

CHÂM DẦU MỠ: Ấy không được, Ngô nhớ Đại Đế móc ngoéo với Mao Sênh Sáng, cóc thềm dội bom nữa là bỏ mẹ. Minh cứ việc từ thủ, tự nhiên Quân Dân sẽ hăng say chiến đấu, thà chết hết, nhưng giữ được đất là chiến thắng về ta!

ĂN BÀN: Đúng rồi, các cụ đã dạy "Ai ơi, tấc đất tấc vàng", dù là đất trên rừng trên núi, hay đất cần côi ở vùng hòa tuyến cũng là vàng cả đấy! Sau này thừa cơ cầm dùi được là tha hồ hốt bạc. Chứ còn ba cái anh dân khổ rách áo ốm chỉ tổ báo hại, ai mà ham?

BAN GIÁM KHẢO: Toán ĂN BÀN lý luận thực tế hơn hết: 5 điểm!

NÍCH ĐẠI ĐẾ RÚT QUÂN MÈO?

HỎI: Trong lúc đang uỳnh nhau chết như rạ mà Ních Đại Đế lại loan báo rút 20 ngàn quân Mèo trong 2 tháng tới, qui vị có cảm tưởng gì?

CHAY LĂNG: Lúc này bên Mèo sắp bầu cử đến nơi rồi. Phải để cho Đại Đế kiểm tí phiếu chớ. Rút 20 ngàn quân là có hi vọng kiếm được 2 triệu lá phiếu chứ không ít đâu.

ĂN HẠI ĐÁI NÁT: Nguy quá! Đang lúc này mà Ních Đại Đế rút quân là chơi xỏ mình, là chơi trò đem con bỏ chợ, phải la lối lên chớ!

CHÂM DẦU MỠ: Ở đâu cần! Quân ta lúc này trường thành rồi, giặc Cộng đánh lớn thua lớn, đánh nhỏ thua nhỏ, chiến thắng cuối cùng nhất định sẽ về ta, đừng có lo!

ĂN BÀN: Quân Mèo ở lại hay rút đi không thành vấn đề điều quan trọng là họ có tiếp tục chi địa hay không? Họ mà không chi địa thì biết đớp vào đâu, chẳng lẽ gà què ăn quân cối xay?

BAN GIÁM KHẢO: Toán ĂN HẠI ĐÁI NÁT chưa chi đã hoang mang bị phạt 5 điểm Hai toán

CHÂM DẦU MỠ và BÀN BN rất vững lập trường mỗi toán 2 điểm rưỡi. ☺

Phân Ưu

Vô cùng thương tiếc:

CỐ
Thiếu Tướng: Nguyễn huy - Ảnh

Tư lệnh Sư đoàn 4 Không quân vừa đến xoang nọ nước. Thành kính phân ưu cùng tang quyến và Đại gia đình Không quân VN. Xin chúc vong linh người quá cố sớm về nơi Vinh Cửu.

Vợ chồng Đạm Phong

— Trung tá Ng. minh Phong

— Thiếu tá Ng. phong Đan

và Tòa soạn Con Ong

Địa ngục môn

NHÀ VÀ XẾ

Mấy năm về trước, khi nước Đại Mèo còn có hơn nửa triệu quân ở đây thì nhà cửa và xế đất như tôm tươi. Những kẻ có tiền ngày càng giàu sụ nhờ cái sự com mắng xế kịp thời và mua được đất cát dựng nhà dựng cửa tùm lum.

Một cái xế mới toanh lấy ở hãng ra, chưa kịp lấy số, gặp khách bán ngay là cũng có thể thu về được một lãi lời năm bảy trăm ngàn là sự thường. Còn nhà cửa đang xây cất dở dang cũng có Mèo hay Đại Hàn tới đặt cọc mượn trước.

Đó là chưa kể những người mua xế về cho Mèo và Đại Hàn mượn. Có chừng ba cái xế cho mượn là mỗi tháng có thừa sức về được 150.000đ. và như vậy chỉ trong vòng ba tháng là huê vốn một cái xế. Trong một năm bao nhiêu vốn liếng thu về hết và sau đó là tiền chùa.

Nhưng từ sau những đợt rút quân của Mèo thì nhà và xế hết khứa. Chả còn ma đại nào mượn nữa. Xế để nằm mốc thối ở ga-ra. Cho chạy tắc xi thì nó phá mấy hồi. Còn nhà thì treo bảng cả tháng cũng chả có ai tới hỏi.

Một phong trào bán nhà, bán xế đã ùng ùng diễn ra.

Hãy cứ thử đếm cái mục bán nhà, bán xế trong mục rao vặt trên báo của đốc tờ Đặng Văn Sung mà xem. Cần một trang rao vặt bán nhà và hơn nửa trang bán xế. Xế và nhà xuống giá một cách kinh khủng. Chiến cuộc càng trở nên gay go ác liệt thì hai cái thứ này lại càng xuống dốc không phanh. Ấy còn là may nó chưa xuống đến cái mức độ khủng khiếp như các loại hàng Ti Vi, tủ lạnh ở trong các vùng khói lửa. Ba ngàn một cái Ti Vi, và hai ngàn một cái tủ lạnh.

Trong lúc chạy giặc, vác cái thân xác đi còn chẳng xong, còn đèo bồng Ti Vi, tủ lạnh sao nổi! Thật ra thì những kẻ bán nhà, bán xế cũng đã tính toán kỹ lưỡng ghê lắm.

Bi giờ buồn bán khó khăn, lãi chưa thấy đâu, nhưng lỗ là cái chắc, nên chi không có gì vững tâm hơn là đem tiền gửi vào nhà băng đúng theo chân ngôn của cái ông Nguyễn Tấn Đồi, Tín nghĩa ngân hàng.

Có tiền mà giữ bo bo
Lo trộm lo cướp lại lo cháy nhà!

Người ta nói rằng, sau khi ông Tấn Đồi tung ra khúc phim ngắn, mô tả những sự cướp bóc rùng rợn thì thiên hạ bị ảnh hưởng tuyên truyền ghê quá nên phoag trào đem tiền gửi nhà băng ngày càng bành trướng.

Sự việc cũng hẳn là một chiều như vậy.

Ai cũng biết rằng trong vòng hơn một năm nay, để giảm bớt khối tiền tệ lưu hành, nhà nước đã cho các ngân hàng được tăng lãi suất rất cao. Tiền ký thác định kỳ nay đã được hưởng lời tới 24%, một năm. Nhiều anh nhà băng lại chơi trò ma giáo cạnh tranh om xòm bằng cách cho lãnh tiền lãi trước. Có nghĩa là nếu gửi một triệu trong một năm thì có quyền khấu đi 24 vạn tiền lời, và chỉ gửi có 76 vạn mà thôi.

Thiêng thử ra thiên hạ đồ xô đi bán nhà để g ửi vô nhà băng.

Bán một cái nhà chừng mười lăm triệu, nếu đem gửi nhà băng chừng 5 triệu thì một năm cũng lãi khoảng hơn một triệu. Người ta nghĩ rằng dùng số tiền ấy ăn dần rồi chờ thời vừa khoẻ lại vừa chắc dạ.

Tuy nhiên, với tình hình hiện tại, các nhà băng cũng đang lo sốt vó. Nếu chiến cuộc kéo dài, thương gia cóc làm ăn buôn bán gì được thì lấy tiền ở mồm mà trả cho nhà băng. Thương gia cóc có tiền trả cho nhà băng thì nhà băng cũng không nhẽ cũng vận rắng ra để trả lãi trả vốn cho các thân chủ.

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM
VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân □ 106 Hành khách □ 900 cây số giờ □ Tiếp đãi nồng hậu □ Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA □ TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế

116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 01.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.44

90.000 — 90.371 — 90.372 — 90.373

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

KỸ THUẬT ĐÂM SAU LƯNG

Nàng Kiều nhót đỏ vừa tố cáo ông Nghị Mậu là kẻ chuyên đâm sau lưng. Lời tố cáo của nàng Kiều khiến nhiều người tin ngay. Vì giữa hai người vốn có một sự liên hệ có thể gọi là khá sâu đậm về tình cảm! Cả hai đều sống ở cùng trại phòng chùa Ấn Quang nên cùng ôm mác bô cu từ bấy lâu nay. Ông nghị Mậu hờ hào lập trào đình hòa giải hoặc chuyển tiếp gì đó để chiêu hồi con chim cu sớm xuất hiện, dù dưới bất cứ thể chế nào và cóc cần lý đến bản văn chín nút, là trùng phóc lập trường của đảng ta rồi. Vậy nàng Kiều bước tới ông Nghị Mậu tra "đâm đằng sau lưng" thì đó chỉ có thể là một sự đâm chém khác hoàn toàn không dính đến vấn đề chính trị chính em gì cả. Và kỹ thuật đâm từ sau này nếu người nào muốn rõ thì phải đi hỏi thăm những nhân vật đầy kinh nghiệm cỡ "cậu chó" họa chăng mới chỉ dân trường tận được. Thiết mà.

CẢM ĐỘNG HỤT

Theo nguồn tin toát từ Viện Hạ Bộ, có tới ngót trăm cái bang viên đã ghi tên xin chất vấn quan Thừa Tướng khi ngài ra điều trần về vụ quý Tiếu Kiêm nhà choang. Nhiều lính chiến ngày thơ, chưa chi đã vội cảm động trước sự hăng say khùng khiếp đó. Họ định nhin quyền lợi của mình được giới cái bang bênh vực dữ tợn đến thế thì kẻ là nhất rồi. Từ nay đũa nào còn lép nhép nói xấu cái bang họ kia sẽ bị hộc máu ngay.

Nhưng không ngờ quan Thừa tướng bỗng có lệnh tạm hoãn điều trần. Lúc đó dân nhà choang mới giạt mình bỏ ngựa vì biết đã cảm động lắm. Vì số là, sau khi được thông báo sự việc trên, toàn thể Hạ bộ viên thấy mất vui thấy rõ. Anh chị nào cũng thở ngán than dài là mất dịp xuất hiện trên màn ảnh xi la ma và vô tiếng tăng hình để cổ động tên tuổi miễn phí cũng như để trở tài đóng phim. Chứ đêch phải vì thương lính xot lính mẹ gì rảo! Quý hóa thế.

HIẾM CÓ

Tuần rồi ông Trương ba sao vùng 1 đã xuất hiện trên màn ảnh ti vi để giảng nghĩa cho cả nước biết thế nào là chiến lược chiến thuật, binh thư đồ trận vân vân. Giữa lúc tình thế đất nước đang sôi động tiếng các bùm, sự giải thích kỹ thuật điều động ba quân sĩ tốt của một ông tướng kể cũng là điều cần thiết đáng làm.

Nhưng phải chi ông tướng đề cập trong phạm vi chuyên môn rồi thôi, thì kẻ đã là đầy đủ lắm. Đàng này có lẽ muốn đầy đủ hơn nên ông lại thông thêm cái đuôi... địch nhất định sẽ thua vì tại nó coi mạng người như ech nhái chiến bùa, biết bao người đã bị chết oan vì tội chúng nó. Trong một ngày rất gần đây những oan hồn ửng từ đó chắc chắn sẽ tìm về bộp cò lè lưỡi bọn cộng sản ác ôn chúng hui nít ti rảo trời v.v...

Một vị tướng đang cầm quân đánh giặc giữ nước mà lại biết suy đoán cái lẽ tất bại của đối phương theo kỹ thuật phù thủy hú âm binh như thế ầu cũng là một tướng tài hiếm có vậy!

THẦN LẦN HẾT LINH?

Bắt chước hào khí đang lên của cả nước, mấy ông phòng thương mại cũng đã thành lập Ủy Ban yểm trợ Chiến Sĩ Tiên Tuyên và Nhân Chiến Cuộc. Hằng đi hơn nửa, ngay từ lúc chưa phọt-mề xong mấy ông đã khoe rầm lên rằng ủy ban sẽ phải đoạt tiêu chuẩn trăm triệu tiền yểm trợ là ít nhất. Cò lẽ vì dựa vào điều kiện chủ quan là được ông Tổng Thần Lần mở hàng sí nhê đầu sỏ. Không ngờ sự thật diễn ra hoàn toàn ngược hẳn: Sau một thời gian quyền giáo vất vả, số cứu trợ của ủy ban phải ị ạch mãi mới bỏ lên nổi con số 10 triệu. Nghĩa là chỉ đạt được mười phần trăm tiêu chuẩn do chính mấy ông đề ra. Mất mặt bầu cua quá! nhưng theo bọn CO thì người mất mặt nhất phải là ông Tổng Thần Lần mới đúng. Tính khắp nước Saigon Chợ Lớn bây giờ khoảng trên dưới ba ngàn nhà công thương kỹ nghệ hầu hết là ba Tàu vẫn chấp hành mạng lệnh ông Tổng Thần Lần còn hơn tuân lệnh bà xã nữa. Vậy mà nay lệnh ông đã ban ra mà chả hiểu sao ba ngàn thuộc hạ lại chỉ tuân theo đại khái, đóng góp tí ti thôi, thì hỏi ông không đau sao được! Khéo họ muốn giờ chúng phọc mề bu

tích" cũng chưa biết chừng. Hoặc giống thần lần hết linh rồi chẳng?

CỨU TRỢ BẰNG MỒM «ĐÃ» LÀ QUÝ

Tập thể cái bang đảng viên dưỡng lão Cầu Mông cũng như đảng Viên Hạ Bộ vừa bị phê bình là kẻ thù cóc thêm giao du thân thiện gì hết. Nhưng sau phối kiểm lại mới biết đây là cả một sự lầm lẫn vô cùng to bự, tập thể cái bang đã bị hàm oan rất đáng thương tâm. Vì sự thật, tính bô đồng lương cái bang một tháng chỉ có 185 xấp thôi, còn thiếu những mười lăm xấp nữa mới đầy hai trăm.

Trong đó thì với tình trạng vật giá mắc mỗ hiện tại, thêm cảnh vật lẽ con thêm, rồi tiền xăng nhớt tu bin, tiền lương bồi bếp con sen, tiền mà chược xỉ phé, tiền tiệc tùng nhây nhót vân vân... Ôi còn biết bao nhiêu là khoảng cần phải tiêu pha cho địa vị một đảng cái bang? Đồng lương vừa nói phải được coi là hãy còn quá ít mới đúng. Hóa nên cái bang đảng tại hai viện dưỡng lão và Hạ bộ chỉ thuần cứu trợ cứu trợ bằng mồm cũng đã là một sự quý hóa lắm rồi. Chả nên đòi hỏi gì hơn!

LỜI MẬT CHUỘT

Sau màn bõe xê nhau bằng mồm nhưng không kém phần gay go ác hiểm giữa hai nhân vật đại diện dân Phước Long là cụ dượng xe đòn Bá Láp và nhà nghị hờn Phạm Thìn, rút cuộc chỉ có bọn cứu trợ tình này là được lợi vô thời.

Trước hết nhờ nghị hờn Phạm Thìn, người ta mới biết rằng cụ dượng xe đòn vẫn còn sung sức lắm chả thế mà cụ đã nhanh chân dọt lẹ ngay từ lúc tiếng các bùm còn ở tí xa xa. Rồi công đức này liền được nhiều nhà dân cư khác bắt chước, cũng ca bài tâu mà sớm y như cụ.

Tiếp theo là quả phản pháo của cụ dượng cũng không kém phần lý thú. Cụ tự hỏi Phạm Thìn là thằng cha cang chú kiết nào cả? Rồi cụ lại tự trả lời ngay. Phạm Thìn chính là tên đại ma đầu, đã "bỏ ngũ" còn trước cả cụ nữa kia! Và cụ dượng vác luôn cả luật lệ hiện hành ra phang địch thủ, cụ bảo nghị hờn cóc phải là cái bang nên không có quyền rời bỏ nhiệm sở bất cứ vì lý do gì. Những kẻ ngộ nghịch như Phạm Thìn cần phải bị khai trừ đê răn chúng, vân vân.

Ồi đúng là cục chì ném đi cục gang ném lại! Dân Phước Long vừa tản cư chạy giặc vừa phải bị mũi mốt cười thật vất vả quá.

TIỀN VI TIÊN CHIẾN SỰ VI HẬU

Sau một thời gian gây được tí ti sơn sao trong dư luận quân chúng, câu chuyện cái tổ trào đình trường đầu đã trở thành cổ tích không ngờ lại bị một anh cái bang vừa moi ra như thường. Anh này là chức sắc trong phong trào cần tiền, nên cái sự khơi lại đồng tro tàn của anh cũng nồng nặc mùi lý tài ra mặt. Anh bạo trào đình nếu cái tổ thì phải có sự kết hợp của những nhân vật bự thật bự, được quần chúng nhân dân ủng hộ dữ dội... như tui đây, thì họa chẳng tui mới chịu chấp nhận.

Giữa lúc tình hình đất nước đang đi vào giai đoạn đầu sôi lửa bỏng, một mất một còn mí lị Cộng sản, mà một cái bang do dân bài tiết ra mà có dám mở miệng rầm rầm không biết thối như thế thì quả là người can đảm thật đáng khen. Chả trách anh được cha mẹ đặt cho cái tên Phú là đúng lắm vậy!

NỘI DỊCH DÂN CỬ

Mấy hôm vừa qua toàn thể ê kíp cái bang zannot đã được bề trên triệu tập vô hoàng cung để nghe lời huấn dụ về tình hình cuộc tế và cuộc nội. Mặc dù buổi chiều hầu không có ăn, nhưng cái bang zannot xem ra đều hệ hà dữ. Bởi lẽ tất cả đều đã được bề trên sung ái thật đặc biệt, xuyên qua ý nghĩa phiên châu này. Cóc như ngày trận chiến

ĐA DANH cầm trong

vừa bùng nổ ác liệt, cả bọn cái bang đối lập cũng được vô châu nữa thật ghét quá.

Kết quả, theo sự ghi nhận hoàn toàn trung thực và đứng đắn của phái viên C.O, sau khi dời khỏi hoàng cung toàn bộ ê-kíp cái bang Zannot đã lên tinh thần thấy rõ. Anh nào chị nào đi đâu cũng khoe rầm vừa được "bỏ suan" bề trên, vừa được bề trên ban ngự trà ngự được, và được bề trên căn diỵ nhiều điều vô cùng hữu lý nữa v. v... Nhiều người thấy thế bèn có sự ngộ nhận đây là các nhân viên nội dịch trong "phủ" chứ cóc phải là nhân vật dân cử. Tai hại quá!

DÂN BÉO PLEIKU HẠ BẢNG VÀ PHÚ LINH

Một lão thành, thân hữu của CON ONG mới từ Pleiku về Saigon cho biết một giai thoại lạ giọng như sau:

Trong lúc dân chúng xứ gió lạnh, mưa mùa đang bắn xức xích, vì tình hình chiến sự tầm lùm tá là xảy ra cùng khắp vùng 1 thì... có một số đồng bào, gặp cảnh khó khăn, bèn... sức nhờ đến quý vị dân biểu hàng ngày vẫn hứa hẹn «có mặt ngay khi nhin dân cần đến họ». Song, mĩa mai thay khi phóng đến nhà dân biểu Hồ Uyển kiem nghề chủ nhà sấm... Đồng bào vô cùng kính ngạc, vì... mỗi ngày 30-4-72 còn thấy lù lù tám bảng treo giữa cửa ghi rõ «văn phòng đại diện nhân dân Pleiku, dân biểu Hồ Uyển». Ấy thế mà khi thấy Kon tum bị đe dọa thế là chỉ 24 giờ sau,

Hồ dân biểu đã... sợ thót đê lên cò và ra lệnh cho vợ con hạ gáp cái bảng to tổ bố đó... mang chặt đi làm củi đun bếp, đồng thời vác cả nhà phú linh vô Saigon tị nạn.

BỆNH CỦA TƯỚNG

Đùng một phát, cả ba ông tướng đang ỳnh giặc như điên, đang lập chiến công hiển hách, bỗng cũng khai bệnh một lượt: ông Tướng Lâm đau bao tử, ông tướng Phú đau phôi, ông tướng Ngô Dzu đau tim.

Uỳnh nhau cần nhất là sức khỏe nhưng nay các ông tướng đã hết xí quách rồi thì còn đánh đấm thế đêch nào được nữa? Bởi vậy mới có cái vụ ông Trương ra thay ông Lâm, các ông Phong, Quảng ra thế ông Ngô Dzu.

Ồ cái xứ giặc già này, sao đời ngời là chuyện thường tình, năm nào chả xảy ra, cho nên cũng chả có gì đáng quan tâm. Nếu có đáng bàn ra tán vô, bất quá chỉ là bàn xem những căn bệnh của Tướng có gì khác với bệnh của binh nhì đơ đêm củ bắp, của dân ngu ku đen?

Theo lời một vài ông đốc tờ nhà banh, thì nguồn gốc chứng đau bao tử của ông tướng Lâm là "nhớ nhà" chẳng quê ông tướng là ở Quảng Trị, mà sau 33 ngày từ thủ, quân ta đã phải "đi tản chiến thuật" ra khỏi vùng này, làm cho ông tướng muốn về thăm quê hương không được, đâm ra ăn mất ngon ngủ mất yên, cái bao tử bèn xum bà chề.

Còn nguồn gốc căn bệnh của ông Dzu là chứng "từ thủ". Ông từ thủ ghê quá làm cho nhiều ông Tá hăng say thay ông từ thủ, do đó đến khi có lệnh "đi tản chiến thuật" là tìm của ông bắt đầu như thế.

Các chứng bệnh trên đây mà chữa bằng thuốc tây e còn lâu mới khỏi. Tốt hơn nên chữa bằng mẹo theo như các cụ truyền lại: mỗi ông nên nhờ một cụ đồ nho viết cho một chữ Thọ đại tự rồi đốt thành than hòa vào nước mà uống. Cam đoan khi tiếng súng vừa ngưng là bá bệnh tiêu tan, vạn bệnh tiêu trừ, không đúng như lời sẽ xin trả lại tiền...

Quản nhiệm: ĐOÀN VĂN GIÁO

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài Gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 600 đồng